

Το Γράμμα – Έτος Η' αριθ. 43

50 χρόνια από το θάνατο ενός μεγάλου πνευματικού ηγέτη
Γεώργιος Δροσίνης, λογοτέχνης και κοινωνικός αναμορφωτής

Στις 2 Δεκεμβρίου 2000 ο Φάρος Τυφλών της Ελλάδος τίμησε τον ποιητή και προοδευτικό ηγέτη και ιδρυτή του Οίκου Τυφλών Γεώργιο Δροσίνη με ένα μνημόσυνο, στο οποίο η Πρόεδρος του Συλλόγου “Οι Φίλοι του Μουσείου Γεωργίου Δροσίνη” Κα Α. ΒΑΧΑΡΗ είπε τα εξής:

Κλείνουν πενήντα χρόνια από την ημέρα που ο Γεώργιος Δροσίνης πέρασε στην αθανασία και έμαθε εάν...

*“μπορεί κανένας να το πει
τις ώρες που νυστάζει:
γλυκός που είναι ο θάνατος
αν με τον ύπνο μοιάζει”.*

Για το Δροσίνη ο θάνατος δε σήμανε, όπως για τους πολλούς, το ξέχασμά του. Δε σβήνει ποτέ το απλό, το ωραίο, το αληθινό, το μεγάλο.

Ο Δροσίνης, ο ποιητής

που δεν είναι στη ζωή του μια στιγμή, μια χαρά στην ύπαρξή του, δίχως να ταραξεί τη σκέψη του ο στίχος, (όπως λέει ο Παλαμάς), ακόμα και σήμερα συγκινεί σαν ποιητής ή πεζογράφος. “Δεν έγραψα τίποτα που δεν έζησα”, λέει ο Δροσίνης και εμείς λέμε: Ό,τι έζησε και ό,τι τον συγκίνησε θέλησε να μας το μεταφέρει με απλές λέξεις, ξεκάθαρες έννοιες, χωρίς φτιασιδία. Ακόμα και όταν χάνεται για λίγο σε σκέψεις βαθιές και σε παρομοιώσεις, είναι κοντά μας χωρίς στόμφο και κενά λόγια, δυσνόητες συνθέσεις ή αφηρημένες εικόνες. Καταφέρνει να μιλά στην καρδιά κάθε ανθρώπου, μορφωμένου ή απλοϊκού, δουλευτή ή στοχαστή. Αγγίζει. Συγκινεί.

Καλύτερα να μιλήσει ένα ποίημά του:

Το Ποτάμι

*Πες μου ποτάμι που τρελλά
μέσα στους κάμπους τρέχεις
και τόσες εμμορφίες της γης
με τα νερά σου βρέχεις,
γιατί μας ψάλλεις θλιβερό
σκοπό με τη φωνή σου;
Ποιός άλλος ζει τέτοια ζωή
γλυκειά σαν τη δική σου;
Κι εκείνο αποκρίθηκε:
Την ευτυχία έχω
αφού η μοίρα μου 'γραψε
αιώνια να τρέχω.
Αν ροδοδάφνες γέρνουνε
με χάρη στα νερά μου,
αν λυγαριές κι αγράμπελες
ανθίζουν στα πλευρά μου,
μήπως μπορώ να τις χαρώ
και να τις αγαπήσω
περνάω, τις βλέπω μια στιγμή
και τις αφήνω πίσω...*

*Και το ποτάμι σόπασε
κι αφήνει το διαβάτη
με πικραμένη την καρδιά,
με δακρυσμένο μάτι
γιατί μια μαύρη, μια σκληρή
ιδέα τον τρομάζει
πως κι η δικιά του η ζωή
με το ποτάμι μοιάζει.*

Μεσολογίτης την καταγωγή, τον ακούμε και λέει: “Ψηλά σε μια κλεφτοκορφή της Ρούμελης αν ρίζωσε και βλάστησε η γενιά μου, εγώ της παλιάς Αθήνας γέννημα, κι ήταν η Πλάκα πρώτη γειτονιά μου.

Με το λίγο χρόνο που έχω στη διάθεσή μου δεν θα ήθελα να χαθώ στα στενά σοκάκια της ζωής του, πλεγμένα από γαζία και γιασεμιά, κι ούτε στις μεγάλες λεωφόρους στη Λειψία, στο Βερολίνο, στο Παρίσι, όπου ο Γκαίτε, ο Λιτρέ, ο Γκωτιέ, ο Μπωντελαίρ, έφεγγαν το δρόμο του νεαρού ποιητή, λέω μόνο ότι ο Δροσίνης εργάζεται και προσφέρει στην πνευματική ζωή της εποχής του όχι μονάχα με το ποιητικό και πεζογραφικό του έργο, αλλά και με τη δημοσιογραφική του δραστηριότητα, όταν π.χ. μετέτρεψε το περιοδικό *Εστία* σε καθημερινή εφημερίδα, με την οργανωτική του πρωτοβουλία και με την εκδοτική του γονιμότητα.

Πρωτοστάτης στο γλωσσικό ζήτημα, υιοθέτησε τη δημοτική πολύ νωρίς, από την αγάπη του στον τόπο και τους Έλληνες. Πηγές του πάντα η φύση και η λαϊκή παράδοση.

Ο Δροσίνης συγκεντρώνει τα ωραιότερα δημοτικά δίστιχα, περιμαζεύει τα ωραιότερα δημοτικά τραγούδια. Εκδίδει την *Πεντάμορφη*, μια μελέτη εμπειρισταωμένη στο πώς ο λαός αντιλαμβάνεται τη γυναικεία ομορφιά. Η απάντηση δίνεται από διαλεχτά δημοτικά τραγούδια και μεσαιωνικά ποιήματα της χώρας μας. Γράφει τετράστιχα σαν δημοτικά ποιήματα.

*Ω θύμισες της νιότης μου
χαράς απομεινάρι
στερνό μου βιος που δεν μπορεί
κανείς να μου το πάρει.*

Γράφει παραμύθια, γράφει μυθιστορήματα που ευωδιάζουν θυμάρι και πελαγίσιο αέρα. Γράφει ποιήματα για τον καλόγιο και τον γκιώνη, για τον ξεροπόταμο και την ελιά, για το μούσκλια και τα ρείκια.

Οι ποιητικές συλλογές έρχονται στα χέρια μας και βλέπουμε την ψυχή του Δροσίνη. Δεν χρειάζονται αναλύσεις. Δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Δεν κρύβουν τίποτα περισσότερο από όσα λένε χωρίς αυτή η έλλειψη υποβολής να ζημιώνει, γιατί εκείνο που λένε έχει μια αισθητική και ποιητική αρτιότητα.

Ο Δροσίνης αγαπήθηκε από τα παιδιά που τον γνώρισαν μέσα από τα αναγνωστικά τους. Από τον άνθρωπο του λαού, που έβρισκε τον εαυτό του και αναγνώριζε τη ζωή του μέσα στα έργα του ποιητή. Τίποτε δε γνώρισε μεγαλύτερη αναγνώριση και τίποτε δεν του έδωσε μεγαλύτερη χαρά όσο η σκέψη ότι το απλό του τραγούδι είχε τη δύναμη να παρηγορεί, να βοηθά, ν' ανακουφίζει τον πόνο του απλού ανθρώπου.

Αλλά ο Δροσίνης δεν είναι μόνο ποιητής, πεζογράφος, δημοσιογράφος, αλλά ο τίτλος που του αρμόζει περισσότερο είναι αναμορφωτής της παιδείας μας.

Λίγες λέξεις δεν μπορούν να μιλήσουν για τη μεγάλη προσφορά του από τη θέση του Γενικού Διευθυντή της Δημοτικής Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας και αργότερα υπεύθυνου Ανωτάτης. Θα αναφερθώ επιγραμματικά στο εθνικό δημιουργικό του έργο.

1. Απέσπασε τη Σχολή Καλών Τεχνών από τις Βιομηχανικές Τέχνες.
2. Δημιουργεί Εθνική Πινακοθήκη.
3. Καθιερώνει Διαρκή Καλλιτεχνική Έκθεση.
4. Ιδρύει Ωδείο στη Θεσσαλονίκη.
5. Πραγματοποιεί τη σύνταξη του *Πρώτου Ιστορικού Λεξικού της Ελληνικής Γλώσσας*.
6. Δημιουργεί μέσα στο Υπουργείο Παιδείας γραφείο Σχολικής Υγιεινής, δηλ. επιθεώρηση των σχολείων, παρακολούθηση της υγείας των μαθητών, σχολίατροι, μαθητικά συσσίτια, αντιτραχωματικός και αντιφυματικός αγώνας, άδειες αναρρωτικές στους εκπαιδευτικούς και άλλα.
7. Εισάγει τη Γυμναστική στα σχολεία.
8. Διοργανώνει την Εθνική Βιβλιοθήκη.
9. Εγκρίνονται 10 βιβλιοθήκες σε όλη την Ελλάδα με νόμο. Δημιουργείται στη Θεσσαλονίκη Δημόσια Βιβλιοθήκη – και σε κάθε πόλη άνω των 30.000 κατοίκων.
10. Καθιερώνει την Εορτή της Σημαίας. Περνά στα σχολικά βιβλία έργα επωνύμων ποιητών και πεζογράφων.
11. Προτείνει και καθιερώνει το Αριστείον Γραμμάτων και Καλών Τεχνών.
12. Οργανώνει τα αρχεία του Κράτους στα υπόγεια της Ακαδημίας και επίσης τα αρχεία της Κέρκυρας και της Ύδρας.
13. Αναδιοργανώνει το Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο.
14. Ορίζει Επιτροπή Εθνικής Μουσικής (συγκέντρωση φωνογραφικών κυλίνδρων, κινηματογραφικών ταινιών κλπ.). Νεκρανασταίνει το Λαογραφικό Τμήμα και ιδρύει το πρώτο Λαογραφικό Μουσείο στο παλιό τζαμί στο Μοναστηράκι.

15. Οργανώνει Λαογραφικό Αρχείο.

16. Περνάει νόμο για την οικονομική βοήθεια στο Εθνικό Θέατρο και στο Εθνικό Ωδείο Αθηνών και ένα ποσό για την περίθαλψη των θεατρικών συγγραφέων.

17. Πετυχαίνει την είσοδο της Ελλάδας στη Διεθνή Ένωση της Βέρνης και έτσι η προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας είναι γεγονός.

18. Γίνεται ο πρώτος Γραμματέας στην Ακαδημία Αθηνών.

19. Διευθύνει το Μουσείο Κοσμητικών Τεχνών.

20. Ιδρύει και διευθύνει περιοδικά και εφημερίδες.

21. Μέσω του Συλλόγου Ωφελίμων Βιβλίων εκδίδει την πρώτη Λαογραφική Εγκυκλοπαίδεια και φροντίζει να ιδρυθεί η πρώτη τεχνική Σχολή, η “Σεβαστοπούλειος”.

Άφησα τελευταίο το έργο του που μας ενώνει.

Ο Δροσίνης ήταν ο πρώτος που μερίμνησε για τη ζωή των τυφλών.

Ξέρουμε ότι από το 1896 ο Δροσίνης συγκεντρώνει στοιχεία για τη ζωή των τυφλών από όλο τον κόσμο και ζητεί οικονομική βοήθεια για να πραγματοποιήσει ένα όνειρό του, την ίδρυση ενός οίκου για τους τυφλούς.

Από αναφορές του ίδιου μαθαίνουμε ότι οι πρώτες καταθέσεις έγιναν στην Εθνική Τράπεζα (25.000 δρχ.) και από τον Αλέξανδρο Πλατιανό 25.000 φράγκα σε τράπεζα στην Κέρκυρα.

Το 1906 γράφει ένα βιβλίο με τίτλο “Οι τυφλοί” που τυπώθηκε από το “Σύλλογο προς Διάδοση Ωφελίμων Βιβλίων”. Είναι μια ποικιλόμορφη παγκόσμια έρευνα για τη θέση των τυφλών μέσα στην κοινωνία, από τον 18ο αιώνα μέχρι τον 20ό και καταθέτει προτάσεις για τη βελτίωση της ποιότητας της ζωής των τυφλών.

Λίγοι γνωρίζουν ότι ο “Οίκος Τυφλών”* είναι έργο του ποιητή Δροσίνη. Όταν επισκέφτηκε το Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Παιδείας και ζήτησε τη βοήθειά του πήρε την εξής απάντηση:

“Εμείς δεν μπορούμε να φροντίσουμε τους ανοιχτομάτηδες και θέλεις να σκεφτούμε τους τυφλούς;”

Ο Δροσίνης όμως αποφασισμένος να προχωρήσει είπε: “Πολύ καλά, αφού το Κράτος δεν μπορεί θα το αναλάβω εγώ. Η αποτυχία δεν είναι γραμμένη στο λεξικό μου”.

Ο ίδιος γράφει: “Όλη την ενέργεια για την πραγματοποίηση της πρωτοβουλίας μου για την εκπαίδευση και την προστασία των τυφλών, την έκαμα στις στήλες της εφημερίδας “Αθήναι”, με άρθρα δικά μου και φίλων, δημοσίευσα και ένα γράμμα της Ειρήνης Λασκαρίδου από τη Σχολή Τυφλών της Αλσατίας, που την είχα στείλει να μορφωθεί ως υπότροφος με τη χορηγία της Ιφιγένειας Συγγρού”.

Η Ιφιγένεια Συγγρού πολύ αργότερα ζήτησε από τον ποιητή να γράψει την βιογραφία του Ανδρέου

* σημερινό Κ.Ε.Α.Τ.

Συγγρού. Ο Δροσίνης δέχτηκε, αλλά δεν αποδέχτηκε χρήματα σε ανταπόδοση της μεγάλης προσφοράς της Λασκαρίδου, που είχε κάνει για τους τυφλούς.

Ο δημοσιογραφικός αγώνας του Δροσίνη είχε φέρει κι άλλους χορηγούς. Έτσι συγκεντρώνεται ένα σεβαστό ποσό στο Ταμειυτήριο της Βιομηχανικής Τράπεζας. Αυτά έγιναν στην αρχή του 1905. Το καλοκαίρι ο Βικέλας, Πρόεδρος του Συλλόγου Ωφελίμων Βιβλίων, παρακινείται από το Δροσίνη και τον επόμενο χρόνο επισκέπτεται σχολεία τυφλών στην Αγγλία, Γαλλία και Ελβετία, για να σχηματίσει άμεση αντίληψη για τις μεθόδους εκπαίδευσης των τυφλών. Το ίδιο και ο Αθανασάκης, συγγενής από τη γυναίκα του Κασσαβέτη, και προσωπικός του φίλος και θαυμαστής της κρίσης και διορατικότητάς του.

Λεπτομέρειες από τα ταξίδια αυτά μαθαίνουμε από την αλληλογραφία του Βικέλα με το Δροσίνη και από τις αναφορές του Δροσίνη σαν Γενικού Γραμματέα του Συλλόγου Ωφελίμων Βιβλίων στις Συνελεύσεις του Διοικητικού Συμβουλίου και γενικά από τα αρχεία του Συλλόγου που είναι όλα γραμμένα από το χέρι του Δροσίνη.

Διαβάζουμε λοιπόν ότι :

Ο Βικέλας επισκέπτεται πρώτα το Παρίσι και από τις σχολές τυφλών και από τα άσυλα συγκεντρώνει και στέλνει στην Αθήνα σχετικά βιβλία και όργανα διδασκαλίας.

Ακόμα μας αναφέρει ότι υπάρχει εκτός από σχολείο, τυπογραφείο και Σχολείο Μουσικής. Και δεύτερη στάση γίνεται στην Αγγλία, όπου και γράφει στο Δροσίνη: “Εδώ στην Αγγλία φροντίζουν πολύ δια την εξόδευση των έργων των τυφλών, κατασκευών σχοινιών, ψαθίνων καθισμάτων και σκευών. Εις αυτό βοηθά η Association”. Πιο κάτω συνεχίζει: “Η βιβλιοθήκη τους περιέχει 16.000 βιβλία τυφλών. Είναι δανειστική. Τα μάλλον ζητούμενα είναι τα μυθιστορήματα. Παρεκτός των εντύπων έχουν πολλά χειρόγραφα. Χιλιάδες κυρίες αντιγράφουν βιβλία κατά το σύστημα Braille. Εννοείται ότι το κάμνουν δωρεάν.

Στην Ελβετία και ιδιαίτερα στη Ζυρίχη επισκέπτεται ένα σχολείο κωφαλάων και τυφλών. Κατόπιν μεταβαίνει στη Λουκέρνη για να συναντηθεί με το διευθυντή της Σχολής Τυφλών του Ίλτζαχ της Αλσατίας. Ο διευθυντής είχε αλληλογραφήσει με το Δροσίνη από τη Γαλλία, για να πραγματοποιηθεί η αποστολή της υποτρόφου Ειρήνης Λασκαρίδου στο σχολείο της Αλσατίας και δεύτερον η διοίκηση του ειδικού αυτού σχολείου είχε στείλει με μεγάλη διάθεση και ενθουσιασμό στη Σχολική Έκθεση, που είχε οργανώσει ο Δροσίνης, εξειδικευμένο υλικό για τους τυφλούς.

Ο Βικέλας από την Ελβετία γράφει:

20 Αυγούστου 1905 “Χθες επέρασα όλην σχεδόν την ημέραν με τον Dr. Kunz και την κυρίαν του. Ήλθαν από το πρωί εδώ και επήγαμε μαζί εις την άκραν της λίμνης, εις τους πρόποδας του όρους Πιλάτου, όπου τους εφίλευσα και απεχωρίσθημεν ως παλαιοί φίλοι. Νομίζω ότι είχαν και αυτοί περιέργειαν να ίδουν τι

είδους άνθρωποι είμεθα. Εννοείται ότι όλην την ώραν ο λόγος ήτο περί τυφλών. Ευτυχώς ύστερα από όσα ανέγνωσα και είδα, δεν φαινόμενη όλως διόλου σαν ξένο παραμύθι. Αυτός παραδεχόμενος όλας τας δυσκολίας τας οποίας θα αντιμετωπίσωμεν, έχει την πεποίθησιν ότι η Κυβέρνησις μετά τινα έτη θ’ αναγκασθή να αναλάβη συντήρησιν του έργου...”.

Από τη Λωζάννη γράφει: 29 Αυγούστου 1905– “Σήμερον επεσκέφθην το άσυλον και την σχολήν τυφλών... Η διεύθυνσις φροντίζει και παρακολουθεί τους εξερχομένους μαθητάς διευκολύνουσα την εξόδευση των έργων των. Ενώ επισκεπτόμην με τον διευθυντή τα εργαστήρια, ανοίγει η θύρα και εισβάλλει μια ικανώς πολυάριθμος συνοδεία επισκεπτών, επί κεφαλής έχουσα τον... αν τον εύρετε! –τον κ. Αθανασάκην. Φαντάζεσθε την αμοιβαίαν έκπληξιν και ευχαρίστησιν μας. Ήρχετο και αυτός να επισκεφθή το κατάστημα, χάριν του σκοπούμενου ιδρύματός μας...”

Τις εντυπώσεις του από τη Λωζάννη συνεχίζει και σε επιστολή του από τη Γενεύη:

20 Σεπτεμβρίου 1905. “Χάρις εις τον Δήμαρχον της Λωζάννης επεσκέφθην διάφορα σχολικά ιδρύματα. Επεσκέφθην σχολάς παιδικάς, στοιχειώδεις, σχολάς οικοκυρικής και ένα βρεφικόν σταθμόν. Σχεδόν παντού τα θρανία ήσαν παλαιά και παρεκτός των κτιρίων δεν είδα τίποτε να μ’ εξιπάσει – αλλ’ εθαύμασα παντού την καθαριότητα, την επικρατούσαν τάξιν και ησυχίαν και την αφοσίωσιν των διδασκαλισσών εις το έργον των”.

Το φθινόπωρο του 1905 το ζήτημα είχε ωριμάσει. Ο Δροσίνης είχε πείσει όλα τα μέλη του Συλλόγου και ο Βικέλας γεμάτος συγκίνηση και εντυπώσεις λέει το Ναι. Η κατάρτιση καταστατικού λειτουργίας ιδρύματος, το οποίο θα είχε σκοπό τη μέριμνα για τους τυφλούς και ειδικότερα την ανατροφή και εκπαίδευση των τυφλών παιδιών ήταν γεγονός.

Ο Δροσίνης πανευτυχής βλέπει το όραμά του να γίνεται πραγματικότητα και γράφει στα πρακτικά του Συλλόγου: Στη Συνεδρία της 22ας Οκτωβρίου 1905 έγινε ο πρώτος λόγος για την εκπαίδευση των τυφλών. Ο Γραμματέας –δηλ. ο Δροσίνης– ανακοίνωσεν ότι πρώτη αφορμή προς μελέτη είχε δοθεί εις το Γραφείον από την Σχολικήν Έκθεσιν. Τα εκθέματα του σχολείου της Αλσατίας περιλαμβάνουν πίνακες και βιβλία διδασκαλίας και βρίσκονται στο Εκπαιδευτικό Μουσείο του Συλλόγου.

Αυτό που ίσως έχει ιδιαίτερη σημασία είναι ο ελιγμός του Δροσίνη που φαίνεται στην επόμενη παράγραφο. Διαβάζουμε: “Η όλη αυτή ενέργεια ουδόλως δεσμεύει τον Σύλλογον, εντούτοις είμαι βέβαιος ότι το Διοικητικόν Συμβούλιον θα εγκρίνη ταύτην και εν καιρώ θα εξεύρη τρόπον περί εφαρμογής χωρίς να αναφέρει τα οικονομικά βάρη και τας ευθύνας. Το Διοικητικό Συμβούλιον ομοφώνως ενέκρινε και επιδοκίμασε τα υπό του Γραμματέως γενόμενα και ανέθεσεν εις τον Πρόεδρον να ονομάση επιτροπήν εκ τριών συμβούλων, όπως από κοινού μετά του Προέδρου καταρτίση τον οργανισμόν του ιδρύματος, έχοντος σκοπόν την υπέρ των τυφλών εν γένει μέριμναν...με την προϋπόθεσιν ότι το ίδρυμα

τούτο θα είναι εντελώς ανεξάρτητον, του Συλλόγου μη αναλαμβάνοντος ουδεμίαν ευθύνην περί της διοικήσεως και της οικονομικής συντηρήσεως του”.

Ο Οίκος Τυφλών ιδρύθηκε στις 7 Μαΐου του 1906 από εταίρους και φίλους του Συλλόγου (προς Διάδοσιν Ωφελίμων Βιβλίων). Μέλη της Εφορείας του, η οποία ετέθη υπό την Προεδρίαν του Μητροπολίτου Αθηνών, εξελέγησαν οι Ιωάννης Αθανασάκης, Εμμανουήλ Δραγούμης, Κλεισθένης Καλογεράς, Γ. Στρέϊτ. Την Κοσμητεία απετέλεσαν η Βιργινία Καλλιάδου, η Ελένη Μαυροκορδάτου και η Ιουλία Στρέϊτ, την πρώτη οικονομική του βάση οι εισφορές του Αλ. Αθανασάκη (600 φράγκα χρυσά) και του Εμμανουήλ Μπενάκη (100 λίρες Αγγλίας). Ακολούθησε η μεγάλη δωρεά 6.000 χρυσών λιρών των κληρονόμων αδελφών Αν. και Ραφ. ΑΜΠΙΕΤ από την Αίγυπτο, δωρεά που έγινε με την παρέμβαση του Ιωάννη Αθανασάκη. Στις αρχές Ιανουαρίου 1907 ετελέσθησαν τα εγκαίνια της Σχολής Τυφλών στην Καλλιθέα. Πρώτη Διευθύντρια της Σχολής διορίσθηκε η Ειρήνη Λασκαρίδου.

Όλοι θα προσέξατε ότι το όνομα του Δροσίνης δεν υπάρχει μέσα στα πρώτα μέλη του Ιδρύματος. Με τη συνήθειά του έμεινε μακριά, θεατής και όταν τον ρώτησαν, απάντησε: “Από εδώ βοηθώ πιο σωστά”. Υποστήριζε πάντα ότι τα πολλά εγκώμια αδικούν το έργο, όσο και οι υπερβολικές κατακρίσεις. Μπορούμε γενικά να πούμε ότι ο Δροσίνης δεν συγκινήθηκε ποτέ από τα εγκώμια και τους θαυμασμούς....

Λέει ο ποιητής:

Φρικτό μαρτύριο να νομίζεις πως έχεις άδικο και να χαίρεσαι κάτι καλό που δεν τ' αζίζεις.

Ο Δροσίνης βοήθησε μέσω του Σ.Ω.Β. να γίνουν βιβλία για τους τυφλούς και εκπροσώπησε την Ελλάδα στο Συνέδριο των τυφλών που έγινε στο Εδιμβούργο το 1905.

Η 3η Ιανουαρίου 1951 σημαδεύτηκε με κάτι πένθιμο, το θάνατο του Γεωργίου Δροσίνη. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο θάνατός του σημαδεύτηκε με κάτι συμβολικό, μια όμορφη σύμπτωση. Είναι γνωστό ότι ο Δροσίνης αγαπούσε πολύ τα λουλούδια, παράλληλα η ζωή του είχε συνδεθεί με το ποίημα “Ανθισμένη Αμυγδαλιά”. Τα μεσάνυχτα που ο

Δροσίνης έφευγε ήρεμα από τη ζωή, ο Ραδιοφωνικός Σταθμός έπαιζε την “Ανθισμένη Αμυγδαλιά”. Λίγες μέρες πριν φύγει αγύριστος, του είχαν χαρίσει ένα κλαδί αμυγδαλιάς, που δεν είχε ανθίσει ακόμα. Κοντά του στη ζεστασιά της κάμαρας άνθισε. Το κλαδί αυτό –ανθισμένο– στόλισε το νεκρικό κρεβάτι του.

Τι τα θέλετε, αγαπημένα μου παιδιά, τα χέρια μας τα ανθρώπινα είναι πολύ κοντά για να φτάσουν και να ξεσκαλίσουν τα απέραντα της δημιουργίας, θα μας έλεγε ο Δροσίνης.

Ανθρωποι σαν τον Δροσίνη πεθαίνοντας βρίσκουν την αθανασία. Περνούν στην αιωνιότητα και βρίσκουν την αλήθεια.. Ο ίδιος ο Δροσίνης πίστευε σε μια τέτοια ενδεχόμενη παράταση της ζωής μας και μετά από το θάνατο, όπως πιστεύει και η εκκλησία μας. Ο Δροσίνης με τον πιο ωραίο τρόπο τραγουδάει την ελπίδα του αυτή με τους στίχους:

Τι λοιπόν της ζωής μας το σύνορο

θα το δείχνει ένα ορθό κυπαρίσσι;

Κι απ' ό,τι είδαμε, ακούσαμε, αγγίζαμε
τάφου γη θα μας έχει χωρίσει;

Ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και βλέπουμε
τούτο μόνο ζωή μας το λέμε;

Κι αυτό τρέμουμε μήπως το χάσουμε
και χαμένο στους τάφους το κλαίμε;

Σ' ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και βλέπουμε
της ζωής μας ο κόσμος τελειώνει;

Τίποτε άλλο; Στερνό μας απόρριμα
το κορμί που σκορπιέται και λιώνει;

Κάτι ανέγγιχτο, ανάκουστο, αθώρητο
μήπως κάτω απ' τους τάφους ανθίζει
κι ό,τι μέσα μας κρύβεται αγνώριστο
μήπως πέρα απ' το θάνατο αρχίζει;

.....

Πηγή: Φιλολογικό Μνημόσυνο στη μνήμη του
Γ. Δροσίνης στο “Φάρο Τυφλών της Ελλάδος”

Έκδοση Φάρου Τυφλών, Δεκέμβριος 2000.